

Pensioenrecht Updates - Nummer 2, 2019

Nummer 2, 2019

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:340](#) 26-02-2019
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:601](#) 21-02-2019
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:562](#) 19-02-2019
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:498](#) 12-02-2019
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:1382](#) 12-02-2019
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:384](#) 05-02-2019
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:172](#) 22-01-2019
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:543](#) 22-01-2019
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:1283](#) 17-01-2019

Rechtbank

- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:1049](#) 18-02-2019
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:539](#) 13-02-2019
- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2019:498](#) 05-02-2019
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:584](#) 31-01-2019
- [Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:599](#) 30-01-2019
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:342](#) 23-01-2019
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:380](#) 22-01-2019
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:406](#) 16-01-2019
- [Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:11608](#) 05-12-2018
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:5766](#) 17-10-2018

College van Beroep voor het bedrijfsleven

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2019:62](#) 12-02-2019

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2019:62](#) 12-02-2019

RECHTSPRAAK

Bezwaar werknemer tegen vrijstelling verplichte deelname bedrijfspensioenfonds. Bezwaar te laat. PFZW heeft terecht bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bedrijfstakpensioenfonds PFZW heeft in december 2015 vrijstelling verleend aan werkgever. Werknemer heeft geen pensioen opgebouwd bij PFZW maar bij een pensioenverzekeraar. Deze pensioenvoorziening is volgens appellante niet gelijkwaardig. Appellante heeft bezwaar gemaakt tegen het vrijstellingsbesluit. Dat werd niet-ontvankelijk verklaard omdat ze te laat in bezwaar was gegaan. Het college oordeelt dat het vrijstellingsbesluit op 30 december 2015 aan de werkgever is bekendgemaakt. De Awb schrijft niet voor dat dit moet worden bekendgemaakt aan eenieder die hiervan de gevolgen kan ondervinden. Werkneemster is bij bericht van 31 augustus 2016 op de hoogte geraakt van het bestaan van het vrijstellingsbesluit. Zij had vanaf deze datum binnen twee weken tegen het vrijstellingsbesluit moeten opkomen. Dat heeft zij niet gedaan. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat PFZW het bezwaar van appellante tegen het vrijstellingsbesluit op goede gronden niet-ontvankelijk heeft verklaard vanwege termijnoverschrijding.

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 12-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CBB:2019:62

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Geschil tussen rioolservice en PMT c.s. over uitleg werkingssfeerbepaling. Hof kondigt deskundigenbericht aan. Partijen mogen zich uitlaten over voornemen voorschot ten laste te brengen van de Fondsen en de betekenis van het Unis-arrest van HR 21 december 2018.

Geschil over uitleg werkingssfeerbepaling PMT en sociale fondsen. Het hof zal een deskundige benoemen om onderzoek uit te voeren in de administratie van [geïntimeerden] ter beantwoording van de vraag wie in de verschillende perioden in dienst zijn geweest van [geïntimeerden], wat de omvang van hun dienstverband in uren per week is geweest en voor welke werkzaamheden zij zijn ingezet, dat alles voor de periode van 1 januari 2001 tot heden en per kalenderjaar. Hiertoe dient per kalenderjaar, en na mei 2005 ook per rechtspersoon, voor de jaren 2001 tot heden een overzicht gemaakt te worden van alle werknemers die gedurende het desbetreffende kalenderjaar volledig of deels in dienst zijn geweest. In de toelichting op het resultaat van zijn onderzoek dient de deskundige te motiveren op grond van welke bronnen de te maken tabellen tot stand zijn gekomen. Indien de deskundige voor één of meer jaren of voor één of meer vennootschappen niet in staat is om de verlangde tabel in te vullen, dient de deskundige in een toelichting aan te geven welke feiten of omstandigheden aan het invullen van de tabel in de weg hebben gestaan. Het hof zal partijen in de gelegenheid stellen om zich uit te laten over het voornemen om het voorschot ter dekking van de kosten van een onderzoek ten laste te brengen van de Fondsen, alsmede over de aan de deskundige te verstrekken opdracht, zoals hiervoor geformuleerd, waarbij het hof partijen tevens zal toestaan om zich in dat verband uit te laten over de betekenis van het arrest van de Hoge Raad van 21 december 2018 in de zaak tussen de Fondsen en Unis Group Technical Services B.V.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-02-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:562

Zaaknummer: 200.159.191_01

Rechters: M. van Ham, A.W. Rutten en R.J.M. Cremers

Advocaten: M.J.H. Halsema en P.H.J.G. van Huizen

Wetsartikelen: 150 Rv en 347 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Pensioengeschil over nakoming pensioen aan directeur. Middelloonaanspraken vanaf 1979 bij pensioenfonds na waardeoverdracht omgezet in 2004 naar eindloonregeling verzekeraar. Daarna voorwaardelijke instemming met wijziging van eindloon- naar middelloonregeling bij verzekeraar. Onvoldoende bewijs dat werkgever eindloon heeft toegezegd vanaf 1979. Vordering verjaard. Rechtsverwerking van eindloolvordering werknemer door na overstap naar middelloon in 2004 en gesprek met akkoord over loonsverhoging in 2008 niet meer te reageren.

Werknemer is als boekhouder in dienst geweest van een limonadefabriek. Vanaf 1979 heeft hij deelgenomen aan de middelloonregeling van het bedrijfstakpensioenfonds voor de Drankindustrie. Op 1 januari 1991 is hij directeur geworden van HGB, behorend tot hetzelfde concern. HGB heeft haar pensioenregeling ondergebracht bij Delta Lloyd. Tot 2004 was dat een eindloonregeling, vanaf 2004 een middelloonregeling. Begin 2004 is er met zijn instemming waardeoverdracht geweest van het bedrijfstakpensioenfonds naar de eindloonregeling. Daarbij zijn 3,58 pensioenjaren ingekocht. HBG heeft backservice betaald van € 28.871,92. Op 15 september 2004 heeft hij gemaild aan de bestuurder van HBG dat het aantal opbouwjaren van 40 31,66 is geworden. Afgesproken zou zijn dat deze pensioenbreuk werd opgelost. Als dat is opgelost is de overstap van eindloon naar middelloon geen probleem volgens die e-mail. In 2008 is gesproken over loonsverhoging en de pensioenregeling. In 2012 is hij op staande voet ontslagen. In 2014 vordert hij primair nakoming van de eindloonregeling vanaf 1979. Subsidiar stelt hij dat de instemming met de middelloonregeling gebeurd is onder ontbindende voorwaarde dat de pensioenbreuk werd opgelost. Het hof overweegt dat er in het dossier geen bewijsstukken bestaan voor de door de werknemer veronderstelde pensioentoezegging in 1991 dat een eindloonregeling met terugwerkende kracht tot 1979 zou zijn overeengekomen. De door werknemer in zijn e-mail van 15 september 2004 gestelde voorwaarde is een tegenvoorstel. Dat tegenvoorstel is niet aanvaard door HGB. Werknemer heeft niet ingestemd met de overgang van eindloon naar middelloon. Het hof oordeelt dat de aanspraak van werknemer op nakoming van de

affinanciering door HGB van de beweerdelijk in 1991 aan hem gedane pensioentoezegging in ieder geval op 15 december 2009 was verjaard. Door zijn claim op een hogere pensioenopbouw na februari 2008 tot zijn ontslagdatum te laten rusten en hem gedane salarisvoorstellen te accepteren heeft werknemer het vertrouwen gewekt dat de pensioenkwestie was afgedaan waardoor HGB niet meer de mogelijkheid had om de claim op een hoger pensioen te verwerken in het salarisbeleid.

Het hof onderschrijft de redenering van de kantonrechter dat werknemer zijn rechten tot verdere nakoming van de pensioenopbouw op eindloonbasis heeft verwerkt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-02-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:1382

Zaaknummer: 200.229.088/01

Rechters: J.H. Kuiper, M.E.L. Fikkers en P.G. Vestering

Advocaten: B.F.M. Evers en S. van der Vegt

RECHTSPRAAK

Echtscheiding DGA met pensioen in eigen beheer. Verevening tijdens huwelijk opgebouwd pensioen. Man moet in eigen beheer opgebouwd pensioen afstorten.

Partijen zijn gehuwd onder huwelijkse voorwaarden. Op 9 april 2008 is het huwelijk ontbonden. Er is in hoger beroep een conflict over onder meer de afstorting van het door de man in eigen beheer opgebouwde pensioen. Het hof oordeelt dat uitgangspunt is pensioenverevening waarbij echtgenoten in gelijke mate aanspraak kunnen maken op het pensioen dat gedurende de huwelijkse periode door een van hen is opgebouwd (art. 2 lid 2 Wvps en art. 3 lid 1 Wvps). Afstorting dient te geschieden op zo'n manier dat de aanspraken van partijen op het pensioen in beginsel ook in dezelfde mate zijn verzekerd. Tekorten moeten in beginsel worden gedeeld. De man moet de helft van het opgebouwde pensioen afstorten. Gelet op de omvang van de liquide middelen in pensioen BV moet hij redelijkerwijs in staat worden geacht om de benodigde middelen vrij te maken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:1283

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Persoonlijke aansprakelijkheid bestuurder bij onterechte afmelding werknemer (echtgenote) bij verplicht bedrijfstakpensioenfonds wegens bezuiniging. Geen melding betalingsmacht.

Geïntimeerde was bestuurder van vennootschappen (twee firma's) die verplicht deelnemen aan het bedrijfstakpensioenfonds. De toenmalige echtgenote is eind 1995 afgemeld bij het pensioenfonds. Er zijn vanaf 1 januari 1996 geen pensioenpremies en werkgeversbijdragen afgedragen. Het pensioenfonds is verplicht om de echtgenote pensioen uit te keren. Firma 1 is in november 2011 ontbonden en firma 2 is in 2012 failliet gegaan. De stichting vordert betaling van € 12.936,75 vermeerderd met rente en kosten. De kantonrechter heeft die vordering afgewezen. Het pensioenfonds voert aan dat de kantonrechter geen rekening heeft gehouden met het feit dat geïntimeerde op grond van artikel 23 Wet Bpf 2000 persoonlijk aansprakelijk is. Firma 1 en 2 hebben geen mededeling van betalingsmacht gedaan. Geïntimeerde geeft aan dat hij is gestopt met de premies voor zijn echtgenote te betalen vanwege bezuinigingen. Daarmee heeft hij betalingsmacht erkend. Dat er geen melding van betalingsmacht is gedaan, leidt tot aansprakelijkheid van geïntimeerde. Geïntimeerde wordt veroordeeld tot het betalen van € 12.936,75 aan het bedrijfstakpensioenfonds.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:543

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Na scheiding met pensioen in eigen beheer vordert de vrouw afstorting van partnerpensioen. Ondanks overdracht van eigen beheer naar directiepensioenfonds wijst hof verzoek van de vrouw om afstorting pensioen aan pensioenverzekeraar toe.

Partijen zijn op 8 december 1992, na het opmaken van huwelijkse voorwaarden, met elkaar gehuwd. In de huwelijkse voorwaarden staat: 'Ingeval van beëindiging van het huwelijk anders dan door de dood en voor zover de ene echtgenoot na de sluiting van het huwelijk met de andere echtgenoot en voor de beëindiging van het huwelijk als hiervoor bedoeld pensioenaanspraken zijn opgebouwd, zal geen verrekening van ouderdomspensioen plaatshebben.' In 2002 zijn de huwelijkse voorwaarden gewijzigd. Daarin staat: 'Aanspraken op al dan niet ingegaan pensioen worden niet in deze verrekening betrokken.' Bij beschikking van 18 november 2009 heeft de Rechtbank Dordrecht tussen partijen de echtscheiding uitgesproken. De beschikking is op 3 december 2009 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. In het echtscheidingsconvenant staat: 'Op grond van de huwelijksvoorwaarden zijn er geen pensioenaanspraken die voor verdeling in aanmerking komen, uitgezonderd eventuele aanspraken op partnerpensioen, waartoe hierbij aan de vrouw een voorwaardelijk eigen recht wordt toegekend.' De vrouw vordert afstorting door de man van € 293.000 bij een door haar aan te wijzen pensioenverzekeraar. De rechtbank heeft die vordering afgewezen. Het hof constateert dat het pensioen in eigen beheer is overgedragen aan de stichting directiepensioenfonds. Bij tussenarrest oordeelt het hof dat ook in het geval dat de ex-echtgenoot niet in beginsel aanspraak kan maken op afstorting (omdat de man de pensioenstichting niet beheerst) in een concreet geval de eisen van de redelijkheid en billijkheid kunnen meebrengen dat niettemin tot afstorting dient te worden overgegaan. Na deskundigenonderzoek oordeelt het hof dat van de vrouw in redelijkheid niet verwacht mag worden dat zij onveranderlijk verbonden zou moeten blijven aan het fonds dat de man in het leven heeft geroepen en waarin hij een bestuur duldt dat kennelijk niet voldoende is uitgerust om een zodanig beleid te voeren dat de belangen van alle deelnemers naar evenredigheid, zoals de statuten voorschrijven, worden gediend. Man en vrouw zijn in de gelegenheid gesteld bij akte te reageren. De vrouw heeft voorgesteld dat het bijzonder partnerpensioen tegen fiscale boekwaarde mag worden overgedragen aan een ander door haar op te richten

pensioenlichaam. Bij de situatie van een negatief eigen vermogen van de stichting zal een verdere korting op de overdrachtssom plaatsvinden in de verhouding ouderdomspensioen:bijzonder partnerpensioen, een en ander conform het arrest van Hof Den Haag d.d. 18 juni 2014. De vrouw heeft dat cijfermatig onderbouwd. Daarvoor is fiscale toestemming. De man heeft zich niet uitgelaten over de hoogte van het pensioen. Op basis van redelijkheid en billijkheid wijst het hof de vordering van de vrouw toe tot afstorting van een bedrag van € 205,370 bij een door de vrouw aan te wijzen pensioenverzekeraar.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-02-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:384

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Na faillissement van assurantieadviseur draagt curator lijfrentepolissen en levenslooprekening na vergoeding over aan echtgenote. De failliet stelt de curator aansprakelijk omdat polissen buiten faillissement zouden vallen. Hof oordeelt dat curator niet onrechtmatig heeft gehandeld. Lijfrente is niet afgekocht en mocht worden overgedragen na schriftelijke toestemming van de assurantieadviseur. Levensloop is geen lijfrente en valt niet buiten faillissement.

Onderneming van assurantieadviseur is failliet gegaan. Hij is ook in privé failliet. De curator heeft lijfrentepolissen en levenslooprekening overgedragen aan onder meer de echtgenote van de failliet. Daarvoor heeft hij vergoeding gevraagd. De failliet stelt de curator aansprakelijk. Hij stelt dat de polissen en levensloop buiten het faillissement vielen en dat hij onredelijk is benadeeld. Het hof oordeelt dat de levenslooprekening geen lijfrente is ex artikel 21 Fw. Hij kan op een ander moment dan de pensioengerechtigde leeftijd over het saldo beschikken. De curator heeft de polissen niet afgekocht maar met toestemming overgedragen. Het recht tot overdracht valt niet buiten de boedel. De wetgever heeft in artikel 22a lid 1 Fw (het recht tot overdracht van de levensverzekering niet aangemerkt als een bevoegdheid die buiten de boedel valt. De uitoefening van die bevoegdheid is slechts afhankelijk gesteld van de toestemming van de failliet. Een overdracht leidt – anders dan een afkoop of wijziging van de begunstiging ten behoeve van de boedel – niet tot een aantasting van de pensioenvoorziening. Het recht tot overdracht of het daarmee gelijk te stellen recht om een derde (de echtgenote) te machtigen om ten aanzien van de verzekering voor de verzekeringnemer te tekenen, valt naar het oordeel van het hof niet buiten de boedel. Dat betekent dat de curator bevoegd was om mee te werken aan de overdracht na schriftelijke toestemming van de assurantieadviseur. De curator hoefde de assurantieadviseur niet te informeren dat de beide lijfrentepolissen op grond van artikel 22a lid 1 Fw niet dan wel slechts gedeeltelijk konden worden afgekocht en dat op grond van die bepaling de begunstiging van één of beide polissen niet kon worden gewijzigd ten gunste van de boedel.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-02-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:498

Zaaknummer: 200.205.160_01

Rechters: D.A.E.M. Hulskes, J.J. Verhoeven en J.W.H. van Wijk

Advocaten: R. Arnoldus en G. te Biesebeek

Wetsartikelen: 21 Fw, 22a Fw, 20 Fw en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Geen verevening ouderdomspensioen door uitsluiting van pensioenverrekening in huwelijkse voorwaarden.

In september 2015 heeft de vrouw een verzoek tot echtscheiding ingediend. Echtgenoten waren getrouwd onder huwelijkse voorwaarden. In deze voorwaarden was bepaald dat er geen verrekening van de pensioenafspraken zou plaatsvinden in geval van scheiding. Bij het hof voert de vrouw aan dat het hier gaat om een standaardclausule in de huwelijkse voorwaarden die niet is voorgelezen aan partijen. In de huwelijkse voorwaarden wordt verrekening van de pensioenrechten die zijn opgebouwd voor het huwelijk alsmede tijdens het huwelijk uitgesloten. Het hof kan niet anders dan concluderen dat partijen beoogd hebben dat de pensioenaanspraken niet verevend zouden worden. De vrouw heeft niet voldoende feiten aangevoerd voor het tegendeel. De grief faalt.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-02-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:601

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen aan Hoge Raad over omvang verhaal op loondoorbetalingsverplichting bij ziekte of arbeidsongeschiktheid. Valt pensioenpremie onder verhaalsrecht en loonbegrip artikel 6:107a BW en is er reden om onderscheid te maken tussen werkgevers- en werknemerspremie?

Het hof stelt een aantal prejudiciële uitspraken aan de Hoge Raad. Valt de pensioenpremie die door een werkgever verplicht doorbetaald/afgedragen is tijdens ziekte of arbeidsongeschiktheid van een werknemer onder het loonbegrip van artikel 6:107a BW? Indien uit het antwoord op de eerste vraag voortvloeit dat er een verhaalsrecht is voor de in deze zaak aan de orde zijnde pensioenpremie, bestaat er dan een reden om een verschil te maken tussen het werknemersgedeelte en het werkgeversgedeelte van de betaalde/afgedragen pensioenpremie? Voorgestelde vraag, namelijk of de pensioenpremie die door een werkgever wordt betaald onder het loonbegrip van titel 10 Boek 7 BW en artikel 7:629 BW valt, wijst het hof af. Die vraag draagt niet bij aan de volledige beantwoording van de vraag die partijen verdeeld houdt.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 26-02-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:340

Zaaknummer: 200.197.908/01

Rechters: D. Wachter, J.M.T. van der Hoeven-Oud en P. Kuipers

Advocaten: J. Thiele en N.C. Haase

Wetsartikelen: 6:107a BW

RECHTSPRAAK

***Pensioenverweer bij echtscheiding onder huwelijkse voorwaarden.
Geen bestaand vooruitzicht op nabestaandenpensioen dat verloren
gaat. Pensioenverweer faalt.***

Partijen zijn in 1971 gehuwd onder huwelijkse voorwaarden. Zij zijn op 19 augustus 2016 feitelijk uiteengegaan. Man heeft een echtscheidingsverzoek gedaan op 10 november 2016. De man en vrouw zijn nu 68 en 67 jaar oud. De man ontvangt naast AOW een pensioenuitkering van het pensioenfonds en lijfrente-uitkeringen en uitkeringen aanvullend pensioen van Nationale Nederlanden/Regiobank. De vrouw ontvangt naast AOW een pensioenuitkering van het ABP en inkomen uit vermogen. De man had een eigen onderneming die hij in 2017 heeft verkocht voor € 625.000.

De vrouw verzet zich tegen de beschikking van de rechtbank waarin de echtscheiding is uitgesproken. Zij voert het pensioenverweer en verzoekt het hof de echtscheiding aan te houden totdat de man een billijke voorziening voor nabestaandenpensioen heeft getroffen. Het hof overweegt dat het pensioenverweer alleen betrekking heeft op uitkeringen van een nabestaandenpensioen en daarmee vergelijkbare uitkeringen zoals van een levensverzekering of een lijfrenteregeling. Het hof oordeelt dat er niet gesproken kan worden van een nog bestaand vooruitzicht voor de vrouw op uitkeringen conform artikel 1:153 lid 1 BW. Het pensioenverweer faalt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:172

Zaaknummer: 200.237.077/01

RECHTSPRAAK

Pensioenverevening na echtscheiding met directeur-groootaandeelhouder. Vordering tot afstorting bij externe pensioenuitvoerder toegewezen.

Partijen zijn een echtscheidingsconvenant overeengekomen. Artikel 6 van dat convenant bevat een regeling ten aanzien van het ouderdoms- en partnerpensioen. Hierin is bepaald dat voor het in eigen beheer opgebouwde pensioen een regeling wordt getroffen na de juridische splitsing van het bedrijf van de man. De vrouw vordert in de zaak dat haar man wordt veroordeeld tot het bewerkstelligen dat het aan de vrouw toekomende deel wordt afgestort bij een externe pensioenverzekeraar.

De rechtbank oordeelt dat vast staat dat de man tijdens het huwelijk pensioenaanspraken heeft opgebouwd, die vallen onder de Wvps. Nu de Wvps van toepassing is, kan de vrouw aanspraak maken op de helft van het ouderdomspensioen en het partnerpensioen. Geen afwijking van wettelijke verevening op grond van convenant waarin enkel staat dat er nog een nadere regeling getroffen zou worden. De vordering tot afstorting van het pensioen wordt toegewezen. De vordering tot afgifte van het testament van de vader van de man op grond van exhibitieplicht wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 17-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:5766

Zaaknummer: NL18.9149

Rechters: G.J. Meijer

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Vrijwillig ontslag verkeersvlieger Martinair. Onduidelijkheid of hij onder RVU-regeling valt (VUT-Boete). Partijen sluiten vaststellingsovereenkomst met gereduceerde vergoeding omdat uitgangspunt is dat de VUT-boete geldt. Nadien blijkt de VUT-boete niet verschuldigd. Vordering van werknemer hogere vergoeding afgewezen. Geen leemte in vaststellingsovereenkomst met finale kwijting, geen dwaling.

Eiser was in dienst bij Martinair tot 2015. Hij kiest voor vrijwillige vertrekregeling (VVR 2014). Martinair heeft deze regeling voorgelegd aan de Belastingdienst om vast te stellen of er sprake was van een Regeling Vervroegd Uittreden (RVU). Er is voor werkgevers een boete van 52 procent als er sprake is van een RVU. Dit is niet het geval als de werkgever een objectief criterium hanteert en het ontslag niet leeftijdsgerelateerd is. De Belangdienst oordeelde dat er sprake was van een RVU. Martinair heeft vervolgens een brief rondgestuurd dat de regeling alleen geldt, als er in het individuele geval geen sprake is van een RVU. Eiser gaat in een vaststellingsovereenkomst akkoord met een gereduceerde vergoeding zodat er geen sprake is van een RVU. Martinair is in beroep gegaan bij de Belastingdienst over het oordeel en uiteindelijk heeft de Belastingkamer geoordeeld dat er geen sprake was van een RVU. Eiser vordert het oorspronkelijke bedrag van de beëindigingsvergoeding nu er geen sprake is van een RVU. Hij stelt dat er sprake is van een leemte in de vaststellingsovereenkomst. De rechtbank oordeelt dat partijen voorafgaand aan de vaststellingsovereenkomst veelvuldig hebben gesproken over de RVU. Eiser had deskundige bijstand en het was duidelijk dat op het moment van het sluiten van de overeenkomst de RVU wel van toepassing was. Finale kwijting met uitputtende allesomvattende regeling is afgesproken in de overeenkomst. Er is geen sprake van een leemte in de vaststellingsovereenkomst.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:11608

Zaaknummer: 6701992 CV EXPL 18-1645

Rechters: W. Aardenburg

Advocaten: T. Ridder en E.P. Keuvelaar

Wetsartikelen: 6:248 BW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Uitleg VUT-overgangsregeling. Werkgever vult bij vervroegd uittreden deel inkomen tot 65 jaar aan. Na verhoging AOW-leeftijd vorderen werknemers voortzetting van inkomen na 65 jaar. Vordering afgewezen aan de hand van de cao-uitlegnorm.

Eisers zijn geboren tussen 1952-1955, lid van de FNV en in dienst geweest van Nedtrain (NS). Het gaat in het geding over de vraag of NS haar verplichtingen heeft nagekomen betreffende de zogenoemde VUT Overgangsregeling uit de toepasselijke cao. De werkgever vult bij vervroegd uittreden een deel van het inkomen tot 65 jaar aan. Na verhoging AOW-leeftijd vorderen werknemers voortzetting van aanvullend inkomen na 65 jaar. De regeling heeft de strekking om de betrokken werknemers in staat te stellen om eerder te stoppen met werken doordat NS een deel van de gevolgen op zich neemt. Het gaat dus maar om een gedeeltelijke compensatie. De rechtbank acht het onaannemelijk dat de regeling een open eind-karakter zou hebben. Dan zou de uitkering mede afhankelijk zijn van de door werknemers op enig moment gemaakte keuzes wat betreft de pensioenregeling. De vorderingen van de werknemers worden afgewezen aan de hand van de objectieve uitlegnorm.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:406

Zaaknummer: 6676836 UC EXPL 18-1970 en 6676866 UC EXPL 18-1971 LH/1040

Rechters: M.J. Slootweg

Advocaten: M.J. Klinkert en P.G. Vestering

Wetsartikelen: 9 Wet CAO en 12 Wet CAO

RECHTSPRAAK

Aftoppingsregeling in sociaal plan bank. Geen objectieve rechtvaardiging voor leeftijdsonderscheid waarbij oudere werknemers geen stimuleringspremie ontvangen. Aftopping is nietig.

Verzoekster is in 1997 in dienst getreden bij Fortis/ABN. In december 2015 verloor verzoekster haar baan als gevolg van een reorganisatie. Tot juli 2016 zou er gekeken worden of zij in een passende functie kon worden herplaatst. Op verzoekster is de Sociaal Plan CAO van toepassing. Nadat er geen andere functie voor verzoekster is gevonden, is zij gedurende 12 maanden in de mobiliteitsorganisatie geplaatst. Nadat ze geen ander werk kon vinden, is ze met toestemming van de ontslagcommissie ontslagen. Op grond van de aftoppingsregeling is de stimuleringspremie op nihil gesteld. De fictieve datum voor prepensioen was 62 jaar en 7 maanden. Zonder aftopping had zij recht gehad op € 51.270,16 bruto. Zij vordert een ontslagvergoeding van € 51.270,16 omdat de aftopping leeftijdsdiscriminatoire is. De rechtbank oordeelt dat de bank geen objectieve rechtvaardiging heeft voor leeftijdsonderscheid. Oudere werknemers met een lang dienstverband worden zonder aanwijsbare noodzaak onevenredig hard getroffen. Zij krijgen rondom de referentieleeftijd bij een ontslag geen of een relatief lage stimuleringspremie terwijl zij weinig kans maken op de arbeidsmarkt. Ook wordt hun pensioen niet verder opgebouwd. Een afvloeiingsregeling waarbij een aantal bij een ontslag betrokken oudere werknemers die hun reguliere pensioenleeftijd nog niet hebben bereikt, bij toepassing van die regeling in feite niets krijgt, terwijl jongere werknemers met een korter dienstverband wel aanspraak kunnen maken op een hoge vergoeding, is niet passend. Ook is het middel bij terughoudende toetsing niet noodzakelijk. De aftoppingsregeling is in strijd met de WGBLA en moet als nietig buiten beschouwing worden gelaten. De vordering van eiseres wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:380

Zaaknummer: 17-1133

Rechters: L. van Berkum

Advocaten: J.D. Uding en M.J.M.T. Keulaerds

Wetsartikelen: 3 sub e WGBLA en 7 lid 1 sub c WGBLA

RECHTSPRAAK

Vereniging van pensioengerechtigden protesteert tegen indexatiewijziging. Kantonrechter oordeelt dat indexatiewijziging rechtsgeldig is. Vereniging van pensioengerechtigden is gehoord ex artikel 22 PW. De OR heeft ingestemd met de indexatiewijziging.

De deelnemers van de Vereniging van Gepensioneerden Wilma Pensioenfonds (VGWP) bouwden tot 2000 pensioen op bij stichting Wilma Pensioenfonds. Na overname werden zij herverzekerd bij AEGON. Vanaf 2005 gingen de deelnemers pensioen opbouwen bij Bpf Bouw. In 2010 werden er diverse pensioenregelingen geharmoniseerd. Daarbij is hun indexatie gewijzigd. De deelnemers van VGWP stellen dat zij hierdoor benadeeld worden. Zij vorderen dat het nieuwe toeslagprotocol buiten toepassing moet blijven omdat dit naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. De kantonrechter oordeelt dat er sprake was van een voorwaardelijke indexatie die afhankelijk was van de beschikbare middelen. Ook blijkt niet dat er nadeel is bij VGWP. Verder is de wijziging rechtsgeldig. De procedure van het hoorrecht voor de vereniging van pensioengerechtigden is gevolgd. De OR heeft ingestemd met de wijziging.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:342

Zaaknummer: 6847107

Rechters: J.J.M. De Laat

Advocaten: J.A. van de Hoef en R.H. Maatman

Wetsartikelen: 6:21 BW, 6:248 BW, 22 Pw en 17 lid 1 sub a WOR

RECHTSPRAAK

Werkings sfeer verplichtstellingsbesluit Bpf HiBiN. Onderneming verkoopt panelen voor daken en gevels. Kantonrechter oordeelt dat die bedrijfsactiviteiten kwalificeren als een groothandel in bouwmaterialen. Onderneming valt onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit van het bedrijfstakpensioenfonds.

Onderneming vordert verklaring voor recht dat zij niet onder de verplichtstelling Bpf groothandel in bouwmaterialen valt. Ze moet volgens haar niet als onderneming worden aangemerkt die voor eigen rekening en risico goederen betreft. De groothandelsactiviteit staat niet centraal en zij handelt niet in bouwmaterialen én aanverwante artikelen. De kantonrechter oordeelt aan de hand van de objectieve uitlegnorm dat de onderneming onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt. Eiseres valt onder het begrip van een voldoende zelfstandig optredende organisatorische eenheid. Het is niet wenselijk dat eiseres door middel van interne afspraken met haar zusteronderneming onder verplichtingen zou kunnen uitkomen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2019:599

Zaaknummer: 7123813 CV EXPL 18-3479

Rechters: M.P. Tilman-Knoester

Advocaten: S. van der Vegt en M. de Wijs

RECHTSPRAAK

UWV heeft ten onrechte geen loonsanctie opgelegd aan de werkgever. Werknemer eist schadevergoeding van UWV. Hij zou anders langer loon hebben ontvangen. Schadeplichtigheid is niet in geschil, wel de omvang van de pensioenschade. Die schade omvat zowel de werkgevers- als de werknemerspremie.

UWV heeft een onrechtmatige daad begaan jegens eiseres door ten onrechte na te laten de loondoorbetalingsplicht van de werkgever van artikel 25 lid 9 Wet WIA met 52 weken te verlengen.

Eiseres vordert een vergoeding van € 3674,59 aan inkomensschade en € 4815 aan pensioenschade. UWV heeft € 6563,59 toegekend, waarvan € 2889 pensioenschade. Dit is het werkgeversgedeelte. Eiseres eist vergoeding van het werknemersgedeelte van € 1926. De rechtbank oordeelt dat de bestuursrechter volgens vaste rechtspraak kijkt naar het civielrechtelijke schadevergoedingsrecht. Vereist is dat de gestelde schade verband houdt met een onrechtmatig besluit. De schadevergoeding moet de schuldeiser zo veel mogelijk in de toestand brengen waarin hij zou verkeren indien het schadeveroorzakende feit niet zou hebben plaatsgevonden.

Als er wel een loonsanctie was opgelegd, zou eiseres salaris hebben ontvangen. Daarop zou de werknemersbijdrage voor het pensioen ingehouden zijn. Bij de berekening door het UWV van het nettosalaris is ervan uitgegaan dat er pensioenpremie van af is gegaan. Feitelijk is dit niet betaald. UWV moet ook het werknemersdeel van de pensioenschade vergoeden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:584

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Eisers ontvangen prepensioenuitkering. Die uitkeringen zijn in mindering gebracht op de wachtgelduitkering. Eisers verzetten zich daartegen. Rechter legt regeling uit aan de hand van objectieve uitlegnorm en kent betekenis toe aan sociale zekerheid gelet op verwantschap daarmee. Rechter oordeelt dat inkomsten uit prepensioen verrekend mochten worden met wachtgeld.

De rechtsvoorganger van Menzis had verschillende financiële regelingen voor het personeel. De destijds bestaande pre-VUT-regelingen werden afgeschaft en omgezet in een premievrij prepensioen bij Zwitserleven. Eisers hebben hiervan gebruikgemaakt. Zij hebben uitkeringen ontvangen vanaf het moment dat zij 62 werden. In 2008/2009 zijn eisers ontslagen en maakten zij aanspraak op de wachtgeldregeling. In de regeling stond: 'De inkomsten die de deelnemer geniet of gaat genieten met ingang van of na de dag waarop hem wachtgeld is toegekend, worden verrekend met het wachtgeld over de maand waarop bedoelde inkomsten betrekking hebben'. Menzis heeft op de wachtgelduitkeringen de uitkeringen van de Zwitserlevenpolis in mindering gebracht. Eisers stellen dat deze uitkeringen geen inkomsten zijn in de zin van het wachtgeldreglement. Dan mochten zij niet gekort worden. In het reglement zelf staat geen verdere uitleg dus moet er gekeken worden naar de objectieve maatstaven. De rechter oordeelt dat de definitie uit Van Dale te ruim is. Vanwege de verwantschap met de WW wordt de definitie uit het socialezekerheidsrecht aangehaald. Een periodieke uitkering die voortvloeit uit een dienstbetrekking bij wijze van oudedagsvoorziening valt onder inkomen (art. 3:5 AIB) tenzij deze uitkering samenhangt met een eerder verlies van arbeidsuren. De uitkeringen van Zwitserleven komen voort uit de dienstbetrekking die eisers hadden met hun voormalige werkgever. Er is ook geen sprake van gewekt vertrouwen. Ten tijde van de oude regeling kon er überhaupt geen samenloop van beide regelingen plaatsvinden. De vorderingen van eisers worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2019:498

Zaaknummer: 7020745

Rechters: A.M.S. Kuipers

Advocaten: C.J.M. Fens en D. Eringa-Oudijk

Wetsartikelen: 3:5 Algemeen Inkomensbesluit

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschikte deelnemer ontvangt arbeidsongeschiktheidspensioen. Pensioenfonds verlaagt arbeidsongeschiktheidspensioen naar aanleiding van door UWV verlaagde restverdiencapaciteit. Dat is volgens deelnemer onjuist. Kantonrechter oordeelt dat die uitleg van het pensioenfonds juist is.

Eiser is van 1 juli 2010 tot augustus 2011 werkzaam geweest bij Rabobank waar hij deelnemer was aan de pensioenregeling. Een arbeidsongeschiktheidspensioen maakte hier onderdeel van uit. Op 1 januari 2016 is het arbeidsongeschiktheidspensioen van eiser ingegaan. Het pensioenfonds heeft het pensioen vastgesteld uitgaande van de door het UWV vastgestelde restverdiencapaciteit. In 2017 heeft het UWV de restverdiencapaciteit naar beneden aangepast. Daarop heeft het pensioenfonds het pensioen hierop aangepast. Eiser vordert een aanvullend arbeidsongeschiktheidspensioen; de grondslag is dat het pensioenfonds zijn arbeidsongeschiktheidspensioen niet overeenkomstig het pensioenreglement heeft berekend. Het gaat om de uitleg van artikel 10.2.3 van het toepasselijke pensioenreglement volgens de cao-norm. De kantonrechter oordeelt dat het pensioenfonds met de juiste restverdiencapaciteit heeft gerekend. De kantonrechter volgt eiser niet in zijn standpunt dat het wettelijk minimumloon bij de berekening van het arbeidsongeschiktheidspensioen uitgangspunt moet zijn. Die uitleg zou leiden tot een situatie waarin eiser volledig verzekerd zou zijn door het pensioenfonds en waar hij volledig gedekt zou zijn als hij zijn restcapaciteit niet benut. De vordering van eiser wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:539

Zaaknummer: 7502081 UC EXPL 19-1019 LH/1040

Rechters: H.A.M. Pinckaers

Advocaten: D. van der Wal en J.H. Vegter

Wetsartikelen: 61 WIA en 62 WIA

RECHTSPRAAK

Partner van overleden man heeft geen recht op partnerpensioen. Pensioenfonds is niet verplicht te informeren over vervroeging ouderdompensioen en mogelijkheid vervroegde uitruil naar partnerpensioen. Geen onrechtmatig handelen.

Eiseres stelt dat het pensioenfonds tekort is geschoten in haar informatie- en zorgplicht jegens haar overleden partner, waardoor zij niet meer in aanmerking komt voor een partnerpensioen. Op het moment van de pensionering was geen partnerpensioen verzekerd. Ze voldeed niet aan de formele vereisten van geregistreerd partnerschap. In september 2015 hoort de man dat hij ongeneeslijk ziek is. Op 11 november 2015 zijn eiseres en haar partner alsnog een geregistreerd partnerschap aangegaan. Tijdens telefonisch contact tussen de man en het pensioenfonds wordt in ieder geval gesproken over de mogelijkheid van 'uitruil' naar en (gedeeltelijk) partnerpensioen. Eiseres stelt dat haar partner tijdens het telefoongesprek ten onrechte niet is gewezen op de reglementaire mogelijkheid tot vervroeging van de pensioeningangdatum en daarmee eveneens een vervroegde 'uitruil'-mogelijkheid'. Het pensioenfonds voert aan dat zij niet onrechtmatig heeft gehandeld, omdat zij geen wetenschap had van de medische toestand. De rechtbank oordeelt dat, nu niet meer vast te stellen is of gesproken is over de mogelijkheid van vervroeging, het ervoor moet worden gehouden dat hier niet over gesproken is. Dit ligt ook meer in de rede, nu het pensioenfonds stelt dat medewerkers hier niet over beginnen zonder aanleiding en nu wel vast staat dat de man geen reden heeft gegeven om over vervroeging te beginnen. De rechtbank oordeelt dat het pensioenfonds niet wettelijk verplicht was te informeren over vervroeging op grond van de artikelen 46 lid 2 jo. 48 leden 1 tot en met 3 Pw (informatie- en zorgplicht). Het pensioenfonds is geen pensioenadviseur en niet verplicht tot pensioenadvies. Het pensioenfonds heeft niet onrechtmatig gehandeld.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:1049

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Bezwaar werknemer tegen vrijstelling verplichte deelname bedrijfspensioenfonds. Bezwaar te laat. PFZW heeft terecht bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bedrijfstakpensioenfonds PFZW heeft in december 2015 vrijstelling verleend aan werkgever. Werknemer heeft geen pensioen opgebouwd bij PFZW maar bij een pensioenverzekeraar. Deze pensioenvoorziening is volgens appellante niet gelijkwaardig. Appellante heeft bezwaar gemaakt tegen het vrijstellingsbesluit. Dat werd niet-ontvankelijk verklaard omdat ze te laat in bezwaar was gegaan. Het college oordeelt dat het vrijstellingsbesluit op 30 december 2015 aan de werkgever is bekendgemaakt. De Awb schrijft niet voor dat dit moet worden bekendgemaakt aan eenieder die hiervan de gevolgen kan ondervinden. Werkneemster is bij bericht van 31 augustus 2016 op de hoogte geraakt van het bestaan van het vrijstellingsbesluit. Zij had vanaf deze datum binnen twee weken tegen het vrijstellingsbesluit moeten opkomen. Dat heeft zij niet gedaan. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat PFZW het bezwaar van appellante tegen het vrijstellingsbesluit op goede gronden niet-ontvankelijk heeft verklaard vanwege termijnoverschrijding.

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 12-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CBB:2019:62

Zaaknummer: